

Sygn. akt I KZ 10/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lutego 2022 r.

w sprawie zażalenia wniesionego przez **G. L.**,

na zarządzenie sędziego Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 września 2021 r., sygn. akt VIII Kp (...),

odmawiające wyznaczenia pełnomocnika z urzędu do wniesienia kasacji od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt VIII Kp (...), utrzymujące w mocy postanowienie prokuratora w przedmiocie umorzenia śledztwa,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 i art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono wyznaczenia G. L. pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia kasacji, powołując się na to, że w uwarunkowaniach procesowych niniejszej sprawy, dotyczącej umorzenia postępowania przygotowanego w fazie *in rem* kasacja nie przysługuje żadnemu z podmiotów, nawet określonym w art. 521 § 1 k.p.k. Jednocześnie zarządzono doręczenie G. L. odpisu powyższego zarządzenia z pouczeniem, że przysługuje od niego zażalenie do Sądu Okręgowego w P. za pośrednictwem Sądu Rejonowego w P. w terminie 7 dni od daty doręczenia zarządzenia (k. 126 akt II Kp (...)). Zarządzenie wraz z

pouczeniem odebrane zostało przez adresatkę w dniu 21 września 2021 r. (k. 132). W dniu 28 września 2021 r. złożyła zażalenie na powyższe zarządzenie, w którym między innymi domagała się wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie oraz wyznaczenia pełnomocnika z urzędu do dokonania tej czynności procesowej w jej imieniu (k. 130). Zażalenie to, wraz z aktami sprawy, przesłane zostało do Sądu Najwyższego z zastrzeżeniem, że omyłkowo przy przyjęciu zażalenia kierowano się przepisami art. 81 § 1a w zw. z art. 88 § 1 k.p.k., a nie art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. (k. 142).

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z treścią art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. na odmowę wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego w celu sporządzenia kasacji środek odwoławczy nie przysługuje. Przepis powyższy stanowi *lex specialis* wobec przepisu przewidującego zażalenie na tożsamą decyzję w toku postępowania innego, aniżeli tzw. postępowanie okołokasacyjne (art. 81 § 1a, który uprawnia do wniesienia zażalenia na odmowę wyznaczenia obrońcy i pełnomocnika z urzędu – art. 88 k.p.k.). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, analogicznie w sytuacji wniesienia środka odwoławczego od orzeczenia sądu odwoławczego wydanego na skutek odwołania, kiedy taki środek nie przysługuje (art. 426 § 1 i 2 k.p.k.), złożenie zażalenia na jedno z rozstrzygnięć wymienionych w art. 528 § 1 k.p.k. również nie wywołuje skutków procesowych, w szczególności nie obliguje do podejmowania jakiegokolwiek decyzji procesowej. Ograniczać się winno do wydania zarządzenia o charakterze administracyjno-porządkowym i załączeniu pisma do akt oraz poinformowania adresata, bądź zwrócenia adresatowi pisma (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 lutego 2018 r., V KZ 1/18, LEX nr 2453052; z dnia 28 sierpnia 2020 r., II KZ 20/20, LEX nr 3225114). Wobec niedopuszczalności zażalenia, które zostało niezasadnie przyjęte (k. 133) i przekazane Sądowi Najwyższemu (k. 142), konieczne było, po myśli art. 430 § 1 k.p.k., pozostawienie go bez rozpoznania. Zachodziła bowiem jedna z okoliczności wymienionych w art. 429 § 1 k.p.k., a mianowicie to, że środek odwoławczy był niedopuszczalny z mocy ustawy. Sąd Najwyższy miał na uwadze również fakt, że skarżąca pozostawała w odmiennym przeświadczeniu, wszak została pouczona, że

takowe zażalenie przysługuje (k. 126). Mimo oczywistej wadliwości pouczenia, nie mogło to jednak skutkować przyznaniem uprawnienia, którego przepisy kodeksu postępowania karnego nie przewidują (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1999 r., V KZ 12/99, LEX nr 37415). Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono zatem jak w sentencji postanowienia.

Na niniejsze postanowienie środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.).